

“Het boek is geweldig om te lezen. Het trok me er meteen in. Je legt op overtuigende wijze de link tussen financiële beslissingen, ontwikkelingen in iemands leven en het familie- en waardensysteem. Ik kon me herkennen in Kwesi, Marjolein en de andere personages. Dat is te danken aan jouw helderheid en schrijftalent.” — Joke

“Je weet de lezer echt aan het denken te zetten. Soms ben ik het eens, soms niet, soms voel ik me geïnspireerd of zelfs wat geprikkeld door het verhaal. Maar altijd laat je ruimte om mijn eigen conclusie te trekken, terwijl je me subtiel richting een bewuste reflectie stuurt. Dat lijkt mij precies jouw grootste doel: de lezer laten zien hoe je met aandacht kunt leren van de verhalen van anderen, zodat je op het juiste moment ook je eigen leven bewuster kunt bekijken. En dan zet je er nog een kers op de taart bij: de koppeling met financiën. Dat maakt het niet alleen inspirerend, maar ook meteen praktisch bruikbaar.” — Barbie

Alchemisch Ritme is geen financieel handboek, het is een ontwakend medicijn. Elk verhaal in dit boek is een spiegel: rauw, herkenbaar en messcherp. Stella Vaz brengt geld terug naar waar het werkelijk over gaat, relaties, keuzes, identiteit, herstel. Ze schrijft niet om te onderwijzen, maar om te herinneren: aan wie we zijn, wat we dragen, en waar we mogen breken om te kunnen bouwen. Een zeldzaam boek dat het persoonlijke én systemische raakt, zonder jargon, zonder oordeel, maar met hart, helderheid en hoop.” — Cees

“Sommige vragen zetten me echt aan het denken: Over verantwoordelijkheid en loslaten. Over gezien worden in wat je met je meedraagt. Over wat je doorgeeft aan de volgende generatie. En die slotregels, zó ontroerend!” — Miranda

“Het is mooi en eerlijk omschreven. De kansen, mogelijkheden en onmogelijkheden komen mij bekend voor. Deze kansen zijn mooi omschreven en worden inderdaad sterk beïnvloed door de tijd waarin je leeft, de omgeving waarin je opgroeit en het geld. Ik vind het mooi dat je het beschrijft zonder oordeel of veroordeling.” — Peter

ALCHEMISCH RITME

*13 levendige en meeslepende verhalen over
geld, ritme en betekenis*

Zola Kai (Stella Vaz)

Walking my Revolution Publishers

Oorspronkelijke uitgave, 2025

Walking my Revolution Publishers
www.walkingmyrevolution.com

©2025, Eerste druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

©2025, Zola Kai (Stella Vaz)

©2025 Cover afbeelding: AI, design en eindredactie Marleen te Vaanholt

Gepubliceerd door Walking my Revolution Publishers

ISBN 9789492632715

NUR 320 Literaire non-fictie algemeen 401 Gebundelde columns en interviews, 740

Mens en maatschappij algemeen, 791 Economische biografieën

Inhoud

Voorwoord	7
Inleiding	9
I. Herkomst & Vroege Vorming – De context begrijpen	11
Kwesi – De immigrant, het systeem, waardigheid, familie en financiële alertheid	13
🔍 Analyse – Kwesi (47)	19
Arjen – Scheiding, klassenverschil, overleven, schulden, herstart	23
🔍 Analyse – Arjen (54)	28
Willy – Cultuurdruk, mannelijke plicht, budget als emotioneel wapen	32
🔍 Analyse – Willy (42)	36
Marjolijn – Gemeenschapskracht, opvoeding tussen generaties, zorg en financiële rechtvaardigheid	39
🔍 Analyse – Marjolijn (45)	43
II. De strijd met autonomie – De prijs van vooruitgang	47
Natasja – Ondernemerschap, zelfredzaamheid, macht en kwetsbaarheid	49
🔍 Analyse – Natasja (38)	53
Bárbara – Van controle naar nabijheid, lichaam als grenswachter	57
🔍 Analyse – Bárbara (51)	67
Monika – Reputatie, systeemdenken, de gecontroleerde kwetsbaarheid	71
🔍 Analyse – Monika (44)	82

III. Het schurende midden – Tussen rollen, loyaliteit en verlies	87
Sara – Verbinding en identiteit, breuk met oude loyaliteiten	89
 Analyse – Sara (46)	103
Harm – Stil verdriet van ontheemde mannelijke kracht	107
 Analyse – Harm (48)	117
Jasmina – Wrijving tussen generaties, cultuur en autonomie	120
 Analyse – Jasmina (41)	128
Juno – Leven in systeemstress, schulden, onzekerheid en mentale overbelasting	132
 Analyse – Juno (23)	134
IV. Terugkeer naar het Zelf – Innerlijke autonomie & herstel	139
Melle - Gegronsd privilege, bewuste verantwoordelijkheid	141
 Analyse – Melle (47)	145
Rosa (Rosalina) – Stilte, uitwissing, terugkeer	148
 Analyse – Rosalina (48)	152
V. Verhalen delen is leren van lessen van anderen	155
Wat we leerden van al die levens	157
Epiloog	159
Voor mijn blonde momie – Over echte rijkdom en nalatenschap	162
 Woord van Dank	167
Over Zola Kai (Stella Vaz)	168

Voorwoord

Lange tijd dacht ik dat ik 'vreemd' was, omdat ik dingen voelde die anderen niet uitspraken. Omdat ik intuïtief wist wat te doen in situaties, waarin logica geen antwoord gaf. Ik voelde me vaak uit de pas, alsof ik voorliep op mijn tijd, maar zonder de juiste woorden om dat uit te leggen.

Nu begrijp ik dat ik gewoon leefde in lijn met mijn natuur. Ik wist alleen nog niet dat het een naam had.

Ik zie nu dat mijn energie al leeft. Wat ik moet doen, is haar eren. Niet temmen. Niet bewijzen. Maar volgen.

Ik heb een diepe behoefte om de 'waarom' van dingen te begrijpen. Niet alleen in mezelf, maar ook in hoe systemen werken: geld, werk, gezin, verwachtingen.

Ik word gedreven door waarheid, intuïtie en een weten dat niet uit boeken komt, maar uit ervaring. Doorleefd. Geïntegreerd.

Ik kan alleen mentoren waar ik zelf al ben geweest. Ik hoef geen fan te zijn van financiële planning in de klassieke zin. Wat ik doorgeef en anderen leer, gaat verder dan dat. Het is levensgerichte financiële vormgeving. Het is ritme. Het is alchemie.

Elke mens heeft zijn of haar eigen ritme. Het mijne heet *Alchemisch Ritme*TM. En ik ben hier om anderen te helpen dat van henzelf te (her) ontdekken.

De verhalen die je in dit boek leest, zijn spiegels en geen methodes. Je vindt in dit boek dan ook geen 10-stappenplan, maar wel herkenning, confrontatie, ruimte en inzichten.

De analyses in dit boek zijn gebaseerd op meer dan alleen wat gezegd wordt. Ze combineren het gesproken woord met non-verbale signalen, interactiepatronen en systemische context. Niet als oordeel, maar als poging om zichtbaar te maken wat vaak onuitgesproken of zelfs onbewust aanwezig is.

Als je op zoek bent naar houvast, strategie en actie, lees dan ook mijn

boek *Financiële DETTOX™*. Dat boek bouwt verder op deze inzichten en biedt een concreet pad richting financiële helderheid en vrijheid in jouw ritme en op jouw voorwaarden.

Maar eerst beginnen we met 13 verhalen en ontdekken we samen de verschillende stemmen, lagen, ritmes en de lessen en inzichten die je daar uit kan halen.

Welkom bij *Alchemisch Ritme*.

— Zola Kai (Stella Vaz)

Inleiding

Dit boek is geschreven voor mensen die voelen dat geld meer is dan cijfers.

Voor wie intuïtief aanvoelt dat keuzes over werk, inkomen, schulden of bezit zelden puur rationeel zijn, maar eerder sporen dragen van opvoeding, cultuur, trauma, hoop en rolverwachtingen.

Voor lezers die geen pasklare antwoorden zoeken, maar spiegels.

Voor wie in verhalen wil duiken, waarin herkenning en confrontatie hand in hand gaan.

Voor wie verlangt naar betekenis, niet naar meer trucjes.

Alchemisch Ritme™ is geen financieel stappenplan. Het is geen zelfhulpboek over 'slim beleggen' of 'snel rijk worden'. En het is ook geen pleidooi voor slachtofferschap of schaarstedenken.

Alchemisch Ritme™ is een verzameling van échte verhalen. Van mensen die onderweg zijn tussen systemen, tussen identiteiten, tussen overleven en leven. Mensen die zichzelf opnieuw moesten definiëren, omdat het oude verhaal niet meer werkte.

Dit boek wil geen methode aanreiken, maar een beweging aanwakkeren. Een verschuiving in perspectief. Een verzachting in oordeel. Een opening naar wat geld óók kan zijn: ritme, relatie, ruimte.

Welkom bij **Alchemisch Ritme**. Waar geld, betekenis en menselijkheid samenkomen.

Kwesi – De immigrant, het systeem, waardigheid, familie en financiële alertheid

Ondernemer

Geboorte en jeugd in Ghana

Kwesi, 47 jaar oud en ondernemer, is geboren in Ghana. Zijn vader vertrok na zijn geboorte naar Europa, later gevolgd door zijn moeder. Hij groeide op bij zijn grootouders die liefdevol voor hem zorgden en ervoor zorgden dat hij naar school ging. De afwezigheid van zijn ouders voelde hij niet bewust.

“Wat je niet kent, kun je ook niet missen.”

Binnen zijn familie was status belangrijk. Alles wat hij zei of deed werd nauwlettend gevolgd.

Iedereen in zijn familie was hoogopgeleid. De lat lag hoog. Altijd. Je moest presteren, want je vertegenwoordigde de familienaam. Als kind zijnde was dat erg moeilijk om je vrij te bewegen. Je werd steeds onder de loep gezet, door alles wat je zei of deed.

Op school zat hij in een klas van 25 leerlingen. Wie bij de laatste vijf eindigde, moest blijven zitten. Hij eindigde meestal rond plek 19. Toch werd zijn inzet niet altijd erkend. Sommige kinderen uit minder vermogende gezinnen dachten dat zijn ouders betaalden voor zijn resultaten.

“Alsof ik er niets voor deed. Dat voelde oneerlijk.”

Hij herinnert zich hoe een leraar je zomaar naar voren kon roepen om een vraag te beantwoorden. Als je door de stress het antwoord niet wist, kreeg je slaag. De angst om te falen was groot.

“Ik was dus altijd bang om te falen.”

Hij kreeg bijles in Frans, Engels en rekenen. Vrije tijd had hij nauwelijks. Voetballen op straat was verboden. Dat hoorde niet bij iemand van zijn status.

“Mensen die vaak op straat waren, dat waren ‘niksdoeners’.”

Een plotseling vertrek naar Nederland

Op negenjarige leeftijd verhuisde Kwesi onverwachts naar Nederland. Zijn oma zei dat hij met de chauffeur en zijn 13-jarige zusje mee moest. In een pak en zonder winterjas stapte hij in november op het vliegtuig. Samen met zijn moeder die terugkwam om hen op te halen. Hij verhuisde van een huis met personeel in Ghana naar een klein tweekamerappartement in Amsterdam-Noord.

Zijn moeder werkte hard. Overdag in de logistiek, 's avonds als schoonmaakster. In Ghana was ze universitair afgestudeerd als accountant, maar in Nederland moest ze opnieuw beginnen. Zijn oudere zus nam de moederrol op zich. Ze kookte, bracht hem en hun jongere zus, die reeds met hun ouders in Nederland woonde, naar school en zorgde voor hen.

Eenzaamheid en verbinding

Het eerste jaar in Nederland was zwaar. Hij miste zijn leven in Ghana en voelde zich eenzaam. Op de basisschool werd hij geplaatst in de klas van juf Ria die ook schoolhoofd was. Vanwege de taalbarrière moest hij een klas terug. Hij sprak geen Nederlands en de andere kinderen nauwelijks Engels. Dat leidde tot misverstanden en isolatie. Hij kreeg opmerkingen over zijn huidskleur en haartextuur. Niet uit racisme, maar uit onwetende nieuwsgierigheid. Anders dan de Surinaamse kinderen sprak hij de taal niet, wat extra vragen opriep.

“Op het schoolplein zat ik vaak alleen.”

Hij weet nog dat hij op een dag zijn tas inpakte om weg te lopen. Zijn zus vroeg: ‘Waar ga je heen?’ Maar dat wist hij niet. Toen heeft hij zijn tas maar weer uitgepakt.

In zijn eerste voorjaarsvakantie besloot Kwesi op een dag alleen op verkenning te gaan in de Banne. Hij sprak nog geen woord Nederlands en kende niemand in de buurt. Op een hofje ontmoette hij een jongen met een bal: Owen. Ze verstonden elkaar niet, maar voetbal bleek genoeg. Ze begonnen te spelen en al snel sloten andere kinderen zich aan. Het werd zijn eerste echte contact met leeftijdsgenoten in Nederland. Owen

kwam voor hem op toen de sfeer even grimmig werd en nodigde hem diezelfde dag nog uit om samen voetbal te kijken. Het was het begin van een hechte band.

Martijn, een klasgenootje, probeerde ook contact te maken, maar ze konden elkaar niet verstaan. Zijn moeder was vaak afwezig door haar werk en later ook door haar ondernemerschap.

Kwesi's keerpunt kwam door Ria. Zij zag hem. Ze merkte het als hij zijn brood vergat of als hij stil was.

“Praat met mij. Kijk me in de ogen.”

Maar dat vond hij moeilijk. In Ghana kijk je volwassenen niet in de ogen.

Ria nam hem onder haar hoede. Ze gaf haar dochter Marjolijn zelfs de opdracht om hem te beschermen. Haar gezin werd zijn tweede thuis.

“Die mensen namen me op in hun gezin, zomaar. Ria behandelde me alsof ik haar eigen zoon was.”

Mensen op het strand vroegen som: ‘Wie is die jongen?’ En zij antwoordde: ‘Dat is mijn zoon.’ Ook Marjolijn zei altijd: ‘Dat is mijn broer.’

Een keer was Kwesi ziek met hoge koorts. Ria zat de hele nacht naast zijn bed met een nat doekje om voor hem te zorgen. Rudy, haar man, bracht hem vaak met de bakfiets naar huis. Voor het eerst voelde Kwesi wat het was om liefdevolle ouders te hebben. In zijn hoofd woonde hij al jaren bij hen, zo thuis voelde het.

Zelfs de zoektocht naar een middelbare school deden ze samen. Ria ging mee naar open dagen en hielp bij het inschrijfproces. In diezelfde periode speelde Kwesi bij Ajax. Ook bij zijn voortgangsgesprekken daar was Ria aanwezig. Ze sprak met trainers en volgde zijn ontwikkeling op de voet, zoals een ouder dat zou doen.

“Ik heb twee moeders, Dorothy en Ria. Mijn biologische moeder staat voor discipline en veerkracht. Ria voor aandacht, liefde, zorg en wijsheid.”

Een andere kijk op geld en financiële onafhankelijkheid

“Als je in Amsterdam de Banne opgroeit, heb jij het niet zo breed. Dus jij